

חַת־ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרָשַׁת וַיִּקְהַל כ"ג אָדָר א', ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעווננים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / רֵאשׁוֹן עִם רֵש"י

מִשֶׁה יָרַד מֵהָר סִינַי בַּפֶּעַם הַשְּׁלִישִׁית בַּיּוֹם כְּפוּר וְאָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁה' סָלַח לָהֶם. לְמַחֲרָת, מִשֶׁה מָנָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְרֵאוֹת כַּמָּה מֵהֶם נוֹתְרוּ אַחֲרֵי חֹטֵא הָעֶגְלָה.
מִשֶׁה אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁה' מִבְּקֵשׁ מֵהֶם לְבָנוֹת מִשְׁכָּן, כְּדֵי שְׂיֻכַּל לְשֹׁכְנֵי יַחַד עִמָּם. לְמִרוֹת שְׂבָנֵי יִשְׂרָאֵל הִתְלַהְבוּ וְרָצוּ לְבָנוֹת מִיָּד, עֲלִיהֶם לְהַזְהֵר וּלְהַקְפִּיד שֶׁלֹּא לְבָנוֹת אֶת הַמִּשְׁכָּן בַּשַּׁבָּת.
מִשֶׁה בִּקֵּשׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְתָרֵם חֲמֵרִים לְבָנִית הַמִּשְׁכָּן כְּמוֹ זָהָב, כֶּסֶף נְחֹשֶׁת, עֲצֵי שִׁטִּים וְכַדּוּמָה. אֲנָשִׁים שֶׁקָּבְלוּ כַח מִיָּחָד מָה' יִשְׁתַּמְשׁוּ בוֹ כְּדֵי לִיצוֹר אֶת הַדְּבָרִים הַמִּיָּחָדִים אוֹתָם צְרִיכִים בַּמִּשְׁכָּן.

תְּהִלִּים / יוֹם כ"ג לַחֲדָשׁ, פְּרָקִים ק"ח-ק"י"ב

בַּפֶּרֶק ק"ט אוֹמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ "כִּי עֲנִי וְאֲבִיוֹן אֲנֹכִי וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי".
לְמָה מִתְכַּוֵּן דָּוִד הַמֶּלֶךְ? לְמָה כּוֹנְנָתוֹ בְּאוֹמְרוֹ שֶׁיֵּשׁ לוֹ חָלַל בְּלִבּ?
הַגְּמָרָא מְסַבֵּרָה שֶׁדָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר שֶׁיֵּשׁ לוֹ חֲצִי רִיק בְּלִבּ- הַחֶלֶק בּוֹ נִמְצָא בְּדָרוֹ כָּלֵל הַיָּצָר הָרַע.
לְדָוִד הַמֶּלֶךְ לֹא הָיָה יָצָר הָרַע, הוּא "הָרֵג" אוֹתוֹ עַל יְדֵי תַעֲנִיּוֹת.
בְּתַנְיָא, הָאֲדָמוֹ"ר הִזְקֵן מְלַמְדָנוּ, שֶׁזֶה הַכּוֹנֵן צָדִיק, אָדָם שֶׁאֵין לוֹ יָצָר הָרַע. לְמִרְבִּיתָנוּ, יֵשׁ יָצָר טוֹב וְגַם יָצָר רַע, וְעֲלִינוּ לְהִלָּחֵם כָּל הַזְּמַן כְּדֵי שֶׁהַיָּצָר הַטוֹב יִנְצַח. (ה' בְּרָא אֶת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עִם יָצָר הָרַע שֶׁאִפְשָׁר לְהָרְגוֹ, אֲבָל זֶה לֹא קִים אֶצֶל כָּלָם).
כָּל אָדָם בְּעוֹלָם נוֹתֵן לֵה' נַחַת מִיָּחָדָת וְשׁוֹנָה מֵהַשְּׁנִי וּמִבִּיא סוּג אַחַר שֶׁל אֹר לְתוֹךְ הָעוֹלָם.

תְּנִיָא / לְקוּטֵי אֲמָרִים פֶּרֶק ל"ב (כ"ג אָדָר א' שָׁנָה מְעַבְרָת)

כְּשֶׁהָאֲדָמוֹ"ר הִזְקֵן כָּתַב בְּתַחֲלָה אֶת סֵפֶר הַתְּנִיָא, הָיוּ הַבְּדָלִים רַבִּים בֵּינוֹ לְבֵין הַתְּנִיָא שֶׁיֵּשׁ לָנוּ הַיּוֹם.
הַבְּדָל אֶחָד חָשׁוּב הוּא שֶׁכָּל הַפֶּרֶק הַזֶּה לֹא הָיָה בּוֹ. הָאֲדָמוֹ"ר הִזְקֵן הוֹסִיף אוֹתוֹ מֵאַחַר יוֹתֵר, וּבְחֵר לָשִׁים

אותו בדיוק כאן, כדי שיהיה הפרק ה-32 של הספר. 32 בגימטריא ל"ב- לב. בדיוק כמו שהלב מעביר דם וחייות לכל חלקי הגוף, הפרק הזה נותן חיות לכל דבר שאנחנו לומדים בתנ"א.

ישנם שלושה סוגי אהבה: אהבת ה', אהבת התורה ואהבת ישראל. בהתוועדות הראשונה של הרבי אחרי קבלת הנשיאות הרבי אמר שעלינו לודא שהאהבה שלנו לה' והתורה גורמת לנו להתנהג באופן של אהבת ישראל. בפרק הזה, האדמו"ר הזקן מראה לנו איך לעשות זאת.

עד כה בתנ"א, למדנו כיצד נתן לנצח את היצר הרע שלנו על ידי שמחזקים את הנשמה יותר מאשר את הגוף על ידי תפלה או למוד, עם אהבה לה', מסירות נפש ושמחה.

כשחיים באופן כזה, אומר האדמו"ר הזקן, זה המפתח לאהבת ישראל לכל יהודי ויהודי.

היום יום / כ"ג אדר א'

ב"היום יום" כאן, נכתב כיצד רב צריך להתנהג.

תפקידו של הרב הוא לעזור ליהודים אחרים להיות יהודים טובים יותר. ומה אם הוא לא משלם בעצמו? יתכן ויחוש לא בטוב לגבי עצמו, ויחשב על הדברים שעושה שלא כראוי. הוא יכול לתהות אולי הוא לא נמצא בתפקיד המתאים.

בהיום יום של היום אומר לנו הרבי שזוהי טעות. במקום זה יש לחשוב על הדברים שעושים כראוי, כי בהם תשתמש כדי לעזור ולהנהיג אנשים אחרים. ואם הראש בריא, אז כל הגוף בריא. אם משתמשים בכל כחות הנפש כדי לעשות את החלקים שאותם יודעים טוב, כולם יוכלו ללמד מך.

ספר המצוות / מצוות לא תעשה ש"י, מצוות עשה רכ"ד, מצוות לא תעשה ש"י

בספר המצוות היום, לומדים 3 מצוות:

1. **מצוות לא תעשה ש"י** - לא לחיות מכשפה (מכשפה זו אשה שמשתמשת בכחות הטמאה כדי לעשות קסמים).
2. **מצוות עשה רכ"ד** - בית הדין צריך לקיים את ההלכות של נתינת מלקות - אחד העונשים שבית הדין נותן על עברות מסויימות.
3. **מצוות לא תעשה ש"י** - בית הדין לא יכול להכות מישהו יותר מכפי שמגיע לו - וכמוכן שלא להכות לעולם יהודי, או אפילו לא להרים את ידו כאלו שאנחנו עומדים להכות אותו!

רמב"ם / הלכות סנהדרין פרקים י', י"א, י"ב

ברמב"ם היום, לומדים עוד על האופן שבו הסנהדרין דנים.

פרק י' - לומדים שלכל דין צריכה להיות דעה עצמית משלו. בגלל זה לא מבקשים מהדין הגדול או הבכיר לומר את דעתו קודם, כיון שהדינים האחרים עשויים שלא לרצות לומר את דעתם אם היא שונה ממנו (ולכן ההלכה היא שמתחילים דוקא בצעיר).

פרק י"א - מדבר על ההבדלים בין דיני ממונות (כספים) לבין דיני נפשות (מקרים שבהם יתכן שאדם יומת). משתדלים עד כמה שאפשר שלא להגיע למצב שאדם יהרג על ידי בית הדין.

אחת הדרכים בהן נתן לראות זאת היא שאפילו אדם שאינו דין יכול לנמק מדוע לא להעניש את האדם השני, אבל רק הדין יכול לנקב בסבה שיש בה כדי להאשים את העומד לדין. הלכה אחת מעניינת

היא שכשהסנהדרין משוחחים על משה, אם לאחד הדינים יש בן שמאזין, לבן מתר לומר את דעתו, והסנהדרין מקשיבים גם לו!

פרק י"ב - מסביר איך יכולים הסנהדרין לפסק שמגיע לאדם עונש מות הדין קודם כל צריך לודא שהיו עדים שראו את שארע, ושהיתה התראה - האדם הזה קודם שלא לעבור את העברה.

דרכי החסידות / אהבת ישראל

בחור נכנס פעם לרבי ליחידות ושאל מה יוכל לעשות כדי שתהיה לו יותר אהבת ישראל.

הרבי אמר לו שעליו ללמוד על מצות אהבת ישראל כפי שמסביר אותה הצמח צדק בספר דרך מצוותיך. עליו לחזור על המאמר עד שיזכר את האותיות שלו בעל פה ולחשב עליהם מפעם לפעם. (ישנו גם מאמר של האדמו"ר הזקן שנקרא - "החלצו" בלקוטי תורה המדבר על אהבת ישראל, והרבי אמר לו שיוכל לעשות את אותו דבר עם המאמר). כך תהפך מצות אהבת ישראל להיות חלק ממנו מהר יותר.

תפלה / דע לפני מי אתה עומד

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה עליו השלום גודמן

בשולחן ערוך, נאמר שיש בונה כללית בתפלה שצריך לכונן, אפילו אם לא יכולים לחשוב על משמעות המלים או על עומק ענין התפלה. הבונה היא לזכר שמתפללים לפני ה' "דע לפני מי אתה עומד", שעומדים ומתפללים בפני ה'.

יש שני מקומות שבהם חובה לדעת את פרוש המלים:

1. הפסוק הראשון של קריאת שמע, יהודי צריך לדעת שאין עוד שום דבר מלבד ה'.

2. הברכה הראשונה של שמונה עשרה - בה מבקשים מה' שיקבל את התפלות בזכות שלושת האבות.

דרך טובה לעורר בונה זו במשך כל הזמן היא תפלה מתוך הסדור. כך לא מוסחים בקלות מדברים מסביב. הרבי התפלל את כל התפלה מתוך הסדור למרות שיידע את כל התפלה בעל פה. הרבי הקפיד על המנהג אותו ראה אצל הרבי הרי"צ.

זו הסבה מדוע יש הלכות בשלחן ערוך לגבי אסור תמונות ודמיות בבית הכנסת, כיון שהן יכולות להפריע לאנשים להתרכז בתפלה.

(ראה שיחת י"ג תשרי ה'תשמ"ג - תורת מנחם ה'תשמ"ג חלק א' עמוד 143 גאילך)